

ELÄMÄ OPETTAA

Ken on vilpittömästi kiinnostunut maamme vapausliikkeen kohtalosta, hän ei voi olla kiinnittämättä huomiota ennen kaikkea *työväen*liikkeeseemme. Nousun vuodet, samoin kuin vastavallankumouksenkin vuodet, osoittivat selvääkin selvemmin, että työväenluokka kulkee *kaikkien* vapausvoimien *etunenässä* ja että työväenliikkeen kohtalo on sen vuoksi mitä kiinteimmin punoutunut Venäjän yhteiskunnallisen liikkeen kohtaloon yleensä.

Tarkastelkaa käyrää, joka kuvaa työläisten *lakkoliikettä* viimeisten 8 vuoden ajalta! Koettakaa sitten piirtää samanlainen käyrä, joka kuvaa ylipäänsä koko Venäjän vapausliikkeen kasvua ja laskua noina vuosina. Molemmat käyrät lyövät tarkalleen yhteen. Toisaalta yleensä koko vapausliikkeen ja toisaalta työväenliikkeen välillä on olemassa erittäin kiinteä, erottamaton yhteys.

Tarkastelkaa numerotietoja Venäjän lakkoliikkeestä vuodesta 1905 alkaen.

Vuodet	Lakkojen luku	Osanottajien luku (tuhansissa)
1905	13.995	2.863
1906	6.114	1.108
1907	3.573	740
1908	892	176
1909	340	64
1910	222	47
1911	466	105
1912	noin 1½ miljoonaa (taloudell. ja poliitt.).	

Eivätkö nämä tiedot sitten osoita mitä havainnollisimmin, että Venäjän koko yleiskansallisen vapaustaistelun parhaimpana ilmapuntarina on Venäjän työläisten lakkoliike?

Korkeimman nousun aikana (1905) oli lähes 3 miljoonaa lakkolaista. Vuosina 1906 ja 1907 liike laimeni, mutta pysyi kuitenkin vielä hyvin korkealla tasolla; silloin oli keskimäärin 1 miljoona lakkolaista. Sitten liike alkoi mennä

nopeasti alas ja laskea — laskea aina vuoden 1910 loppuun saakka: vuosi 1911 oli murrosvuosi. Käyrä alkoi — vaikkakin vielä arasti — nousta. Vuosi 1912 oli uuden, tavattoman suuren nousun vuosi. Käyrä nousi varmasti ja päättävästi vuoden 1906 tasolle pitäen ilmeisesti tavoitteena sitä vuotta, jolloin kolmimiljoonainen luku löi *maailmanennätyksen*.

On koittanut *uusi kausi*. Siitä ei voi nyt olla pienintäkään epäilystä. Vuoden 1913 alku on parhaimpana takeena siitä. Työläisjoukot siirtyvät erillisistä *yksityisluontoisista* kysymyksistä *yleisen* kysymyksen asetteluun. Mitä laajimpien joukkojen huomio ei ole enää kiintynyt yksinomaan Venäjän elämän erinäisiin epäkohtiin. On asetettu kysymys näistä *kaikista* epäkohdista *yhdessä*, kokonaisuutena, kysymys ei ole reformeista, vaan reformista.

Elämä opettaa. Elävä taistelu ratkaisee parhaiten ne kysymykset, jotka vielä äskettäin olivat niin kiistanalaisia. Luokaa nyt, vuoden 1912 jälkeen, silmäys vaikkapa kiistoihimme „anomuskampanjasta” ja „yhdistymisvapaus”-tunnuksesta. Mitä kokemus osoitti?

Osoittautui mahdottomaksi kerätä varsin maltilliseen anomukseen edes muutamia kymmeniä tuhansia työläisten allekirjoituksia. Mutta *miljoona* yksistään *poliittisten* lakkojen osanottajaa osoittautui tosiasiaksi. Puheet siitä, ettei pidä mennä „yhdistymisvapaus”-tunnusta pitemmälle, sillä joukot eivät muka ymmärrä meitä eivätkä lähde liikkeelle, osoittautuivat elämästä irtaantuneiden henkilöiden tyhjänpäiväisiksi, jonninjoutaviksi puheiksi. Elävät, reaaliset miljoonaiset joukot lähtivät liikkeelle nimenomaan mitä laajimpien, vanhojen, tyypistämättömien tunnuslauseiden alla. Vain nämä tunnuslauseet sytyttivät joukkojen innostuksen. Nyt on kyllin vakuuttavasti osoitettu, kuka todellisuudessa kulki yhdessä joukkojen kanssa ja kuka ilman joukkoja ja niitä vastaan.

Joukkojen oma rivakka, raikas ja voimakas liike lakaisee tieltään keinotekoiset ja työhuoneissa haudotut reseptit kuin tarpeettoman rojun ja menee eteenpäin, yhä eteenpäin.

Sellainen on silmiemme edessä tapahtuvan valtavan liikkeen historiallinen merkitys.